

עשור לעצמאות ישראל
נאום בכנסת ב' אייר תשי"ח, 22 באפריל 1958

אדוני היושב-ראש. היום בו הורד בידי בנינו הלוחמים הדגל הנכרי והונף ברמה נס ישראל, הוא אחד הימים המופלאים בתולדות אנוש. אמנם, אין ישראל היחיד ששחרר את עצמו, בהתקוממות בניו, מעול זרים. אולם יש ייחוד בפרשת ההוד של תקומתו. כי עמנו, לא רק עצמאותו אבדה לו אלא הוא נעקר מאדמתו. ורק לאחר נדודים שתבל היקפם ואלף ושמונה מאות שנה זמנם, החל לשוב למאין בא.

מאז נטשו מתי-המעט בתי-אבות כדי לחונן ארץ אבות; מאז הרצל, מאדירי יוצרי היש מאין באנושות, נתן ביטוי לשאיפת הדורות במדינת היהודים; מאז הוליך טרומפלדור את חייליו בחזית גאליפולי; מאז הקים זאב ז'בוטינסקי את הלגיון, הוא הכוח הצבאי הראשון מימי בר-כוכבא, שנלחם על אדמת המולדת למען שחרורה; מאז קמה ניל"י, מאז הכירו עמי עולם בקשר ההיסטורי הנצחי בין העם היהודי ובין ארץ ישראל; מאז התחייבה מעצמה גדולה לסייע בפועל בהקמת הבית הלאומי היהודי, שמעולם לא היתה לו שום משמעות אחרת זולתי מדינה; מאז פרצו העליות והתפשטה ההתנחלות והתרחב הבנין; ומאז הופרה ההתחייבות הבינלאומית - היתה תהייה בדור ביחס למטרה הישירה למענה נעשה המאמץ הלאומי העליון. לתהייה זו ניתן ביטוי, ואף השיב עליה מורה-הדור, נושא רעיון המדינה העברית בימינו, זאב ז'בוטינסקי. בהעלותו את ה"אני מאמין" שלו בקונגרס הציוני ה-17 שאל:

"מדוע עלינו להרשות, כי יכנו את המלה מדינת היהודים בשם קיצוניות? הרי מדינה היא מצבו הנורמלי של כל עם... אילו היתה קיימת כיום מדינה יהודית, לא היה איש אומר כי דבר זה אינו נורמלי. ואם שואפים אנו לנורמליזציה, כלום מותר לומר כי קיצוניות היא זו - וזאת צריכים לומר אנו בעצמנו?"

בתוך תהייה זו, מתוך מאמצי העפלה ובנין מוגברים, מול פני מכשולים מוערמים והתקפות גוברות, הגיע עמנו עם פרוץ תהפוכות מלחמת העולם השנייה לפרשת דרכים היסטורית. ילוד-השטן דן למיתה את כל היהודים שידו הטורפת השיגה אותם, ובעוד דמם ניגר כמים, אמרו המופקדים על הבית הלאומי שנועד להצילם: לא ליהודים ארץ ישראל, לא עוד יהודים יבואו אליה.

הועמדנו כולנו לפני ברירה: לקבל את דין גזילת הארץ ושיעבוד העם וכלייתו, או לקום, להתנגד, ללחום, למרוד, לשחרר.

בחרנו. מרדנו. אמנם, נפלו מפקדי המחותרת העברית, דוד רזיאל ואברהם יאיר, אך רוחם חיה בלוחמיה. המרד פרץ, גבר ועצם. ותתגלה בו אמונה ונאמנות והקרבה וגבורה - בקרב וכלא, בתא העינויים ובתא המוות, במחנות הריכוז ובבתי-המשפט ובמעלות הגרדום המקדש.

צורות שונות למרד, ותקופות שונות בו. היום, ביום חדווה, לא נזכיר אלא אחת מהן: את התקופה הקצרה, החשובה, בה קמה, נגד שלטון הדיכוי הנכרי, אחדות לוחמת של כל הכוחות העבריים.

השלטון הנכרי, נגדו התקוממנו, סולק. לא הכרזת העצמאות סילקתו; סילוקו איפשר את הכרזת העצמאות. ובעוד עצמאותנו המחודשת היא בת-יומא, ניסו אויבים ופולשים להטביעה בדם. אז זינק הנוער העברי כולו, הנוער המופלא, אשר כמוהו היה ויש, אך למעלה הימנו לא היה, אין, ולא יהיה, ובגופותיו עצר את הפולשים, הכה את האויבים.

בזכרנו את הימים הגדולים והנוראים, ניתן שבח והודיה לצור ישראל וגואלו על הנסים והנפלאות שעשה עמנו בזמן הזה, כמו בימים ההם. ונתייחד בלבותינו, באהבה, עם כל בני האומה, בהגנה ובאצ"ל ובלח"י ובמח"ל ובצבא ישראל לחילותיו, שמסרו נפשם למען יחיה ישראל ותקום יהודה. כולם קדושים, כולם גיבורים, כולם כזוהר הרקיע מזהירים. להם התהילה לנצח נצחים.

ובזכותנו, כי לא זכינו אלא לאתחלתא דגאולה, נישא, בלב מאמין, את חזון הגאולה השלמה.
לא בזכות הכוח שבנו לארץ אבותינו; שבנו אליה בכוח הזכות. ובכוחה, שאין אדיר ממנו, שוב
נשוב לעיר דוד ולארץ המכורה כולה, בה כל תושביה, כאזרח כגר, יחיו בחירות ובצדק,
באחוה ובשלום.